

l'Erasmus: els 27 estats membres de la UE, Islàndia, Liechtenstein, Noruega i Turquia. El programa, dins del concepte *life of learning*, també permet el desplaçament de professors i personal d'administració i serveis.

L'Oficina de Relacions Exteriors, a través de la direcció de Laura Ripoll, és qui coordina el programa Erasmus a la UdG. Un exemple de la consolidació d'aquest projecte europeu són les xifres que es van

registrar durant el curs passat: 197 estudiants europeus van venir a la UdG i 218 universitaris gironins van viatjar a l'estranger. Les xifres s'han doblat durant els darrers anys, dada que demostra com s'han adaptat les universitats europees a les polítiques educatives de Brussel·les, sobretot en els darrers temps, amb l'impuls del nou Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), que suposa un canvi profund dels plans d'estudi amb la

implantació de les titulacions de grau, màster i doctorat, que substituiran les actuals de diplomatura, llicenciatura i doctorat. Encara que es mantingui la denominació de doctorat, un i altre tenen una orientació diferent.

De mitjana, els estudiants gironins s'estan un semestre a l'estranger, tot i que poden romandre-hi entre tres mesos i un curs sencer. Si els universitaris italians són uns dels que més es decanten per venir

a la UdG, els gironins també trien Itàlia com un dels països preferits, entre els quals també destaquen França i Alemanya. La universitat gironina també promou un curs introductor de dues setmanes que es fa als visitants de la UdG per facilitar-los la comprensió de la cultura i la llengua catalanes.

L'Erasmus és un programa d'intercanvi internacional promogut per la Comunitat Europea que possibilita als estudiants, professors universitaris i personal d'administració i serveis fer una estada acadèmica d'entre tres mesos i un any en una altra universitat europea. La finalitat del projecte és impulsar la formació acadèmica i personal dels que hi participen, ja que a part d'estudiar poden conèixer nous costums i un idioma nou. Per inscriure-s'hi, els alumnes han d'abonar l'import de la matrícula a la universitat d'origen i gaudeixen de matrícula gratuïta a la institució d'acollida, on tenen dret als mateixos serveis que reben els alumnes locals. La universitat d'acollida facilita la informació necessària sobre els cursos oferts, les possibilitats d'allotjament i els procediments d'inscripció. I una vegada finalitzada l'estada, els alumnes poden convalidar els estudis cursats a l'estranger.

Víctimes i víctimes

Les germanes Fradera eren tres: la Carne, la Magdalena i la Maria Rosa. Havien nascut a Riudarenes de família pagesa i van professar com a monges missioneres del Cor de Maria. En ple esclat revolucionari subsegüent a la sublevació militar de 1936, un escamot les va treure del convent i, després d'ultratjar-les i vexar-les, les va afusellar. El 28 d'octubre de 2007, el bisbe de Girona va pronunciar els seus noms a la plaça de Sant Pere de Roma i el Vaticà les va proclamar beates, al costat de vint-i-nou gironins més i de moltes altres víctimes de l'odi irracional desfermat a l'inici de la Guerra Civil.

Però aquella guerra cruel i la dictadura posterior van provocar moltes altres víctimes. Per exemple, l'estudiant Martí Pou, fill d'uns camissers del carrer dels Mercaders de Girona. Militant de la Federació de Joves Cristians, va ser mobilitzat i fou ajudant del comissari de brigada de l'exèrcit republicà. Sotmès a consell de guerra pel franquisme, fou executat després d'acceptar expressament «la voluntat de l'Altíssim» i de vincular el seu sacrifici a «la Passió del Diví Mestre». Tot i que professava la mateixa fe que les germanes Fradera, no podrà ser honorat pel Vaticà, perquè l'Església catòlica espanyola no ha demanat mai perdó per la seva implicació en la guerra i per la seva complicitat amb el règim polític que els vencedors -botxins de Martí Pou- van instaurar.

Tomant de Roma, el 29 d'octubre, el bisbe Carles Soler va predicar l'homilia de la festa de sant Narcís i va dir que la cerimònia vaticana s'havia fet «amb respecte a totes les víctimes innocents a través de la història, de tots els colors, cultures i ideologies». Tenia assegut al seu costat el bisbe emèrit, Jaume Camprodon. Ell, l'any 1991, no havia hagut de fer cap filigrana diplomàtica quan va escriure: «Cal assumir tot el dolor: el que es va sofrir des dels dies de la revolta fins al que es va viure mesos i anys després d'acabada la guerra. Hem de tenir present el calvari dels ciutadans que foren morts a banda i banda sense cap procés o executats per una injustícia arbitrària. Ni podem oblidar les execucions de després del trenta-nou, justificades ignominiosament per una victòria. Aquí s'imposa demanar perdó».

La línia iniciada per aquestes paraules tan clares no ha estat seguida per la Conferència Episcopal Espanyola d'avui. I mentre el rumb actual no es corregeixi, no hi podrà haver veritable reconciliació.

Narcís-Jordi Aragó

Eduard Batlle